

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 422/2010-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. februára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti M. C., L., zastúpenej advokátom JUDr. P. P., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 506/2001 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. C. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 506/2001 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Poprad prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 506/2001 konať bez zbytočných prietáhov.

3. M. C. priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 800 € (slovom tisícosemsto eur), ktoré je Okresný súd Poprad povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. M. C. náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 422/2010-9 z 9. novembra 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť M. C. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 506/2001.

Následne ústavný súd 6. decembra 2010 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti, zaslanie relevantného súdneho spisu a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 10. januára 2010. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis a podrobná chronológia úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní. Predseda okresného súdu vo vyjadrení uviedol:

„Vec napadla na súd dňa 31.1.2001. Z dôvodu nejasnosti podania omylom bola žaloba založená do iného súdneho spisu sp.zn. 10C/475/99, v ktorom vystupovala tá istá žalobkyňa. Po zistení omylu na návrh žalobkyne M. C. zo dňa 25.4.2001 bola vec zapísaná ako samostatný návrh pod novou sp.zn. 10C/506/2001.

Na pojednávaní súdu dňa 12.4.2002 súd vykonal pokus o mimosúdne vysporiadanie veci a oboznámil sa obsah spisu a procesný stav konania. Súčasne súd poučil právneho zástupcu žalobkyne podľa § 5 OSP o neúplnom petite žaloby a žalobkyňa požiadala o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Pojednávanie bolo odročené a žalobkyňi bola daná sudcovská lehota 30 dní na oznámenie, či žalobkyňa ďalej trvá alebo netrvá

na podanej žalobe a pokiaľ bude trvať, jej právny zástupca má v tej istej lehote doručiť súdu v potrebnom počte vyhotovení riadny petit žaloby, prípadne aj procesný návrh o rozšírení pasívnej legitímácie, vrátane právneho odôvodnenia žalovaného nároku.

Dňa 16.5.2002 súd vyzval právneho zástupcu žalobcu na splnenie úkonov podľa odročujúceho uznesenia súdu zo dňa 12.4.2002.

Dňa 28.5.2002 právny zástupca žalobkyne JUDr. B. B. vypovedal svoju plnú moc žalobkyňi z dôvodu, že ani napriek vysvetleniu jej právneho postavenia, nie je prístupná k späťvzatiu žaloby a spolupráca s ňou je obtiažna.

Dňa 5.9.2002 bol urobený do spisu úradný záznam o stave konania v inej veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 10C/475/99 s tým, že uvedená vec nie je právoplatne skončená a je v odvolacom konaní....

Dňa 30.10.2003 bol do spisu urobený úradný záznam o stave konania v inej veci sp.zn. 10C/475/99, ktorá je od 20.8.2002 na odvolacom Krajskom súde Prešov a nie je právoplatne skončená...

Uznesením z 4.11.2003 a s právoplatnosťou k 14.11.2003 bola žalobkyňa vyzvaná na opravu a doplnenie žaloby do 15 dní...

Dňa 27.11.2003 doručila žalobkyňa opravu a doplnenie petitu žaloby z 31.1.2001 a súčasne navrhla pripustiť do konania ďalších žalovaných 12/ až 14/.

Dňa 1.12.2003 súd vyzval žalobkyňu na zaslanie písomných dokladov a potvrdení o aktuálnych majetkových pomeroch pre účely rozhodovania ojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorú prevzala dňa 8.12.2003.

Dňa 23.12.2003 žalobkyňa doručila súdu požadované písomné doklady.

Uznesením z 15.1.2004 a s právoplatnosťou k 20.1.2004 súd oslobodil žalobkyňu od platenia súdnych poplatkov...

Dňa 15.3.2004 boli do spisu založené rozsudok tohto súdu č.k. 10C/475/99-102 zo dňa 12.4.2002 a v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov č.k. 3Co/438/02-130 zo dňa 8.12.2003 a s právoplatnosťou k 27.1.2004, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby a konanie bolo zastavené s tým, že po právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu bude vec postúpená Okresnému úradu v Levoči. Spis bol postúpený na ďalšie konanie príslušnému Obvodnému pozemkovému úradu Poprad dňa 15.3.2004...

Uznesením z 24.8.2004 súd 1.výrokom pripustil do konania ďalších žalovaných 12/ až 14/ a 2.výrokom pripustil zmenu žaloby v znení ako je uvedené v písomnom návrhu žalobkyne z 27.11.2003, ktorý bol doručený účastníkom a právneho zástupcovi žalovaných 1/ až 11/, 1.výrok uznesenia nadobudol právoplatnosť k 7.7.2009 a 2.výrok uznesenia nadobudol právoplatnosť k 19.6.2009.

Dňa 2.9.2004 súd vyzval žalobkyňu na upresnenie adresy žalovanej 14/, na čo žalobkyňa nepresne odpovedala dňa 13.9.2004.

Žalovaný 12/ doručil súdu vyjadrenie k žalobe dňa 14.9.2004.

Dňa 18.10.2004 súd opätovne vyzval žalobkyňu na upresnenie skutočností týkajúcich sa procesného postavenia žalovanej 14/ v konaní, na čo neurčito odpovedala dňa 29.10.2004.

Dňa 16.9.2005 si súd vyžiadal správu z evidencie obyvateľstva Mestského úradu Levoča o terajšom bydlisku žalovanej 14/, resp. či táto účastníčka žije alebo zomrela tak, ako to nesprávne uvádzala súdu žalobkyňa.

Mesto Levoča oznámilo písomne súdu dňa 3.10.2005, že žalovaná 14/ žije a v r.1994 sa odhlásila z trvalého pobytu v L. na adresu Z.

Dňa 31.10.2005 si súd vyžiadal správu z Registra obyvateľov SR, Banská Bystrica, o terajšom trvalom bydlisku žalovanej 14/.

Dňa 14.11.2005 bola doručená súdu správa z Registra obyvateľov SR, Banská Bystrica o terajšom trvalom pobyte žalovanej 14/ v obci M.

Po zistení terajšej adresy žalovanej 14/ jej bolo doručené uznesenie z 24.8.2004, čím boli splnené procesné podmienky na vyznačenie právoplatnosti oboch výrokov uznesenia tak ako je to vyššie uvedené.

Dňa 7.7.2009 bolo nariadené ďalšie pojednávanie vo veci na deň 11.9.2009...

Dňa 14.7.2009 sa vrátila súdu nedoručená súdna zásielka žalovanej 7/ K. K. s tým, že zomrela.

Dňa 16.7.2009 si súd vyžiadal z Okresného súdu Spišská Nová Ves dedičský spis po neb. K. K., ktorý bol doručený tomuto súdu dňa 29.7.2009.

Dňa 6.8.2009 súd vyzval právneho zástupcu žalobkyne, aby obratom oznámil súdu, koho navrhuje ako právneho nástupcu po zomrelej žalovanej 7/ do konania.

Dňa 17.8.2009 právny zástupca žalobkyne navrhol, aby súd pokračoval v konaní namiesto zomrelej žalovanej 7/ ako s právnym nástupcom po nej s jej dedičom J. K. (žalovaným 6/)...

Dňa 8.9.2009 súd odročil pojednávanie zo dňa 11.9.2009 na 30.9.2009 a písomne o tom upovedomil účastníkov a ich právnych zástupcov.

Na pojednávaní súdu dňa 30.9.2009... obe zúčastnené strany požiadali súd o poskytnutie 30-dňovej lehoty. Pojednávanie bolo odročené s tým, že súd poskytol zúčastneným stranám sudcovskú 30-dňovú lehotu ...

Dňa 7.4.2010 právny zástupca žalobkyne oznámil písomne súdu, že k mimosúdному vyriešeniu sporu nedošlo a požiadal súd, aby pokračoval v konaní a nariadil pojednávanie.

Dňa 15.11.2010 súd vyzval právneho zástupcu žalobkyne na oznámenie terajších adries žalovanej 5/ a žalovanej 13/, pretože sa z pošty vrátili nedoručené súdne zásielky pre nich s tým, že adresát je neznámy. Súčasne si súd vyžiadal z evidencie obyvateľstva Mestského úradu Levoča správu o adresách trvalého alebo prechodného pobytu žalovaných 5/ a 13/.

Dňa 25.11.2010 Mesto Levoča oznámilo súdu terajšie adresy žalovaných 5/ a 13/.

Dňa 26.11.2010 súd opätovne doručil predvolanie na pojednávanie súdu na deň 8.12.2010 žalovaným 5/ a 13/ na zistené adresy.

Dňa 2.12.2010 právny zástupca žalobkyne doručil súdu písomný návrh na pripustenie zmeny doterajšej žaloby v jej 1.-6. petitoch, v ktorom uviedol správne spoluvlastnícke podiely žalovanej parcely podľa ich právneho stavu na liste vlastníctva...

Dňa 8.12.2010 sa právny zástupca žalobkyne JUDr. M. K., advokát, S., faxom, mailom a písomne ospravedlnil za neúčast' na pojednávaní dňa 8.12.2010 a súčasne požiadal o jeho odročenie na neskorší termín. Zároveň požiadal o výsluch žalobkyne v mieste jej bydliska vzhľadom na jej vek a navrhol vykonať aj obhliadku na mieste samom...

Na pojednávanie dňa 8.12.2010 sa nedostavil žiaden účastník, ani právny zástupca tej-ktorej strany, pričom súd oboznámil s ospravedlnením právneho zástupcu žalobkyne a procesnými návrhmi žalobkyne: na pripustenie zmeny doterajšieho petitu žaloby, na výsluch žalobkyne v mieste trvalého bydliska a na vykonanie miestnej obhliadky. Pojednávanie bolo odročené na vydanie uznesenia o pripustení zmeny žaloby s tým, že

po právoplatnosti uznesenia súd nariadi výsluch žalobkyne mimo pojednávania v mieste trvalého bydliska a súčasne vykoná miestnu obhliadku a o týchto úkonoch upovedomí účastníkov a právnych zástupcov tej-ktorej strany.

Dňa 27.12.2010 bolo vydané uznesenie o zmene žaloby, ktoré bolo doručené zúčastneným stranám, resp. ich právnym zástupcom.“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zistil zo súdneho spisu aj ústavný súd s tým, že od 10. januára 2011 sa tento súdny spis nachádzal na ústavnom súde, z čoho zároveň vyplýva, že v období po 27. decembri 2010 okresný súd nevykonával žiadne úkony.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol: *„I keď konanie vo veci nebolo formálne uznesením prerušené, bol daný dôvod, aby súd vyčkal na právoplatné skončenie v inej súdnej veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 10C/475/99, ktorá bola právoplatne skončená k 27.1.2004, na výsledok dedičského konania vedeného na inom súde po neb. žalovanej 7/ K. K., ktoré bolo právoplatne skončené k 31.7.2007 a na vec 3Cp/7/2005 vedenej na Krajskom súde v Košiciach, ktorá bola právoplatne skončená dna 2.11.2007.“* Ďalej tiež uviedol: *„V období rokov 2004 až 2007 existovali podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. vzhľadom k prebiehajúcim iným konaniam, čo v podstate konštatuje samotná sťažovateľka. Zákonný sudca konanie, súc si vedomý týchto skutočností neprerušil, čo je možné síce pripočítať na ťarchu súdu, avšak nie je možné v tomto období konštatovať vyslovenú nečinnosť súdu.“* Vo svojom vyjadrení tiež poukázal na skutočnosť, že *„sťažovateľka v podanej sťažnosti neuvádza, či preukázateľne využila právny prostriedok a to sťažnosť adresovanú predsedovi okresného súdu ...“* V závere svojho vyjadrenia predseda okresného súdu vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľky vyjadrením zo 4. februára 2011 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní v uvedenej veci a súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Zároveň vo vyjadrení poukázal na niektoré konkrétne pochybenia okresného súdu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje,

aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy patria do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a po právnej stránke ide o vec, ktorá nie je právne zložitá. Po preštudovaní spisu okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že vec možno po skutkovej stránke hodnotiť ako zložitú, čo súvisí s väčším počtom účastníkov konania, pričom v priebehu konania žalovaná v 7. rade zomrela a do konania vstúpil jej právny nástupca. Tieto skutočnosti síce spôsobili určitú faktickú zložitosť veci a z toho vyplývajúci stupeň časovej náročnosti, to však nemôže byť samo osebe v posudzovanej veci akceptované ako dôvod ospravedlňujúci doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že aj sťažovateľka čiastočne prispela svojím správaním k doterajšej dĺžke konania, na čo poukázal aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti. Na ťarchu sťažovateľky z pohľadu zbytočných priesťahov v napadnutom konaní možno pripísať skutočnosť, že okresný súd sa opakovane zaoberal odstraňovaním väd žaloby (uznesenie z 12. apríla 2002, uznesenie zo 4. novembra 2003), ako aj rozhodovaním o návrhoch sťažovateľky na pripustenie zmien žaloby. Túto skutočnosť ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o finančnom zadostučnení.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd identifikoval niekoľko období nečinnosti okresného súdu. Obdobie od 25. apríla 2001, t. j. momentu zapísania veci ako samostatný návrh, do prvého pojednávania vo veci konaného 12. apríla 2002 (necelých 12 mesiacov), obdobie od 29. októbra 2004, keď sťažovateľka doručila svoje vyjadrenie, ktorým odpovedala na výzvu okresného súdu, do 16. septembra 2005, keď okresný súd vyžiadal správu z registra obyvateľov Slovenskej republiky (necelých 11 mesiacov), obdobie od právoplatnosti veci vedenej pod sp. zn. 3 Sp 7/2005 na Krajskom súde v Košiciach 2. novembra 2007 (súvisiaca vec, ktorá mohla mať význam pre rozhodnutie okresného súdu v napadnutej veci, pozn.), do 16. júla 2009, keď si okresný súd vyžiadal od Okresného súdu Spišská Nová Ves dedičský spis po nebohej odporkyni v 7. rade (vyše 20 mesiacov). Ďalším obdobím nečinnosti okresného súdu bolo obdobie od 30. septembra 2009, keď okresný súd na pojednávaní vo veci stanovil účastníkom 30 dňovú lehotu na mimosúdne usporiadanie veci, do pojednávania konaného 8. decembra 2010 ako ďalšieho relevantného úkonu súdu v danej veci (14 mesiacov). Ústavný súd tak identifikoval obdobie nečinnosti v doterajšom priebehu konania v celkovom trvaní štyroch rokov a deviatich mesiacov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu obdobia, počas ktorých bol príslušný súd nečinný, možno považovať za zbytočne prietľahy.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietľahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Za takúto nesústredenú činnosť okresného súdu považuje ústavný súd postup, keď okresný súd z dôvodu prebiehajúceho konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 10 C 475/99 neprerušil napadnuté konanie, hoci mal možnosť prerušiť ho, pretože v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 475/99 sa riešila otázka, ktorá mohla mať význam

pre rozhodnutie okresného súdu v napadnutej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Ústavný súd toto opomenutie okresného súdu považuje za nesústredenú činnosť. Obdobné závery o nesústredenej činnosti okresného súdu platia aj v súvislosti konaním vedeným pod sp. zn. 3 Sp 7/2005 na Krajskom súde v Košiciach.

Ústavný súd k argumentu predsedu okresného súdu o nepreukázaní využitia účinného prostriedku nápravy sťažovateľkou podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukazom na svoju judikatúru konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej sťažnosti sťažovateľky uvedený právny prostriedok nápravy, ktorého účelom je odstránenie právnej neistoty účastníka konania prostredníctvom opatrení predsedu príslušného súdu, vzhľadom na jeho doterajšiu dĺžku (takmer 10 rokov, pozn.) už nemohol zaručiť potrebnú účinnosť ochrany jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 10 C 475/99, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Keďže napadnuté konanie nebolo ku dňu vydania tohto nálezu ešte právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 506/2001 v ďalšom období konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 10 000 € s odôvodnením, že *„navrhovateľke priet'ahmi v konaní vznikajú hmotné škody. Odporcovia keď vidia, že navrhovateľka sa svojho práva na súde nevie domôcť, svojvoľne oplocujú pozemok, bránia jej k prístupu k drobným stavbám. Okrem toho navrhovateľka má aj psychickú ujmu, keď vidí, že v jej súdnom spore je súd nečinný a pociťuje to ako krivdu. Má obavu vzhľadom na svoj vek, že sa svojho práva nedožije.“*

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania pred okresným súdom, ktoré trvá už necelých desať rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj

skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 800 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd sťažovateľke podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde nárok na náhradu trov konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom, nepriznal, pretože sťažovateľka si takýto nárok neuplatnila.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2011